

codetelegrammen kon wisselen met Breda en Groningen, met Den Haag en Nijmegen! Het verbindingsapparaat lag klaar. Wat nu?

Antwoord van Six: wachten.

Maar dat was het laatste wat Thijssen begeerde. Hij kòn het niet. Ja hij vond het zinloos om de Radiodienst niet onmiddellijk te laten functioneren als hulporgaan voor de gehele illegaliteit. Hij ging zich ergeren aan het passieve karakter van de OD. Hij sprak daar ook over in de vertrouwde kring van enkele activisten die dachten als hij. 'Kijk eens', zo werden zijn woorden later door een hunner weergegeven, 'de OD is een dood ding. De mensen van de OD . . . regelen wel wat, maar ze doen niets in het verzet; zij wachten af tot de oorlog voorbij is, waarna zij de orde moeten regelen.'¹ Dat alles was niets voor Thijssen! Hij ging drie doeleinden nastreven: de Radiodienst (die hij als een door hem geschapen, louter aan hem ondergeschikte organisatie beschouwde) de plaats geven van een binnenlands berichtennet ten dienste van alle illegale organisaties, de OD inbegrepen; trachten in direct contact te komen met de regering te Londen; en een nieuwe landelijke geheime organisatie oprichten die, anders dan de OD, zich op het daadwerkelijk verzet-nú zou concentreren.

Wat die tweede doelstelling betreft: in ons relaas over de Zweedse Weg gaven wij al weer dat Thijssens chef-marconist er in februari of maart '43 in slaagde, alle codegegevens die door Koning, de marconist van de groep-Oosterhuis, gebruikt werden voor zijn 'De Soto'-zender, tersluiks in handen te krijgen, en dat hij zich de (voorhands niet bruikbare) 'Wolseley'-zender toeëigende; bovendien, schreven wij, werden, vermoedelijk in april '43, twee nieuwe Engelse zenders, 'Eton III' en 'Eton IV', via de Zweedse Weg aan de OD toegezonden.

Wie kreeg die codegegevens, wie kreeg de twee nieuwe zenders in handen? Niet Six, maar Thijssen. Welnu, deze was geen seconde van plan, het beheer over deze verbindingen aan Six over te dragen. Zeker, Six mocht via 'Eton III' en 'Eton IV' eigen berichten gaan spuien - maar dan toch steeds via hem, Thijssen. En het mocht dan waar zijn dat die twee zenders uitdrukkelijk voor de OD bestemd waren, Thijssen vond het zinloos om een organisatie die 'een dood ding' was (van het werk van Koks Sectie V wist hij niets af), de beschikking te geven over zenders die men bij uitstek gebruiken kon voor steunverlening, door de Engelsen, aan het actieve verzet in Nederland. Hij eigende zich de twee zenders toe en hij deed dat met des te meer graagte omdat hij in dezelfde tijd waarin hij ze ontving, een eerste begin kon maken met de verwezenlijking van zijn plan tot oprichting van een

¹ Getuige J. A. Engel, *Enq.*, dl. VII c, p. 768-69.